

Minä olin aivan tavallinen ihminen. Arkeni oli tylsää, mutta se sopi hyvin. Asustelin yksiossani, kävin töissä. Ei hääppöstä. Se oli kuitenkin elämäni ja arvostin sitä. Viikonloppuisin pidin hauskaa kavereideni kanssa. Mikään ei koskaan mennyt yli. Olin aina hyvä pitämään asiat sopivissa rajoissa. Jos tunsin, että jokin asia valtaa elämästäni liian suuren osa, minä siirsin ajatukseni johonkin muuhun. Elämäni oli hyvällä mallilla, nautin täysin. Olin tavallinen ihminen, olin tyytyväinen. Tapahtuipa kuitenkin muutos. Jossain syvällä mieleni meressä, heräsi jokin. En tiennyt mitä se on. Minut valtasi outo tunne. En ollut enään tyytyväinen elämään. Se vaikutti merkitykseltömältä. Ahdistuin. Ahdistuksen sekaisessa meressä vellottuani, minä päätin jotain. Halusin jatkaa omaa elämääni, omaa yksinkertaista ja mukavaa elämääni. Jokin sisälläni ohjasi minua toisaalle. Töissä kävin enään vain pakosta. Kavereitani en tahtonut tavata enään. Makasin pienen kotini sängyllä, tuijottaen kattoa. Miettien. Ymmärsin olevani hukassa. Ja vaikka kuinka yritin kääntää ajatukseni pois tuosta oudosta tunteesta, en kyennyt. Tiskivuori kertyi, en enään avannut laskuja, ei. Minä vain makasin. Olin, en silti ollut. Niinä elämäni päivinä, jotka sattuiivat olemaan myös elämäni viimeiset päivät, minä ymmärsin. Ymmärsi asioita, asioita jotka ovat aina väijyneet jossain pienen ja ymmärtämättömän mieleni sopukoissa. Oli kuin olisi sytyttänyt kynttilän pienessä pimeässä huoneessa. Tuon kynttilän valo osoitti minulle, että se huone jota luulin pieneksi, olikin valtava huone. Ymmärsin, että minulla oli käsitys vain tuosta pienestä huoneesta. Vaelsin syvään tuntemattomaan, mutta vaikka kuinka minä tutkin ja mietin tuossa huoneessa ei näyttänyt olevan seiniä. Loppumaton. Olin vain pieni ja hyvin mitätön osa koko todellisuutta, todellisuutta jota minä en kyennyt näkemään. Päivä päivän jälkeen ajatukseni vaeltelivat pimeydessä ja tuntemattomassa. En kyennyt saamaan otetta mistään. Rupesin näkemään unia. Unissani olin käytävällä, käytävä oli pimeä. Kävelin pitkun uneni käytävää, kunnes saavuin ovelle. Käytävän päässä oli aina ovi, ja se ovi oli aina lukossa. En kyennyt saamaan sitä auki. Monet kerrat yöllisissä seikkailuissani kävelin tuon käytävän päästä päähän, ja aina oli ovi lukossa. En koskaan saanut sitä auki. Valveilla tunsin tolevani jumissa. Tietämättömyys alkoi turhauttamaan. Olin jumissa tietämättömyydessä. Minun turhautuneisuus kasvoi aina päivä päivältä. Olin turhautuneempi ja turhautuneempi. Minua ympäröivä todellisuus muuttui joka päivä aina vain epätodellisemmaksi. Aloin menettämään otettani ympäristööni, maailmaan, kavereihin, yhteiskuntaan. Minun mielessäni jossain aina liikkui unieni ovi. Minua ei enään jaksanut kiinnostaa tämä mitätön paskaloukko, jossa me kaikki kuljemme. Tunsin sisälläni vihaa maailmaa kohtaan. Kaikkia kohtaan. Olin jumissa täällä, en kyennyt saamaan ovea auki. Vain tuo yksi ovi seiso minun ja totuuden välissä. Katkoin kaikki siteeni ulkopuoliseen maailmaan. Nipsin saksilla poikki kaikki langat. Sulkeudu minun kuplaani, eristäydy minun, erakoidu minun. Eteisessäni tulvi postien meri. Kello tikitti seinällä. Kellon tikitys on lumoavaa. Pitkän aikaa se on ollut ainoa ääni jonka olen kuullut. Yksiossani kello tikittää, ikkunani kiinni ovat ja verhot edessä. Ei aurinkoa, ei kuun valoa. Kellon tikitys. Tunsin samaistuvani tuohon kelloon minun pienen asuntoni seinällä. Kuten minä, sekin oli omalla tavallaan jumissa, itsensä sisällä. Se kulki aina vain eteenpäin, saavuttamatta mitään. Kulki eteenpäin kunnes saavutti sen pisteen josta lähtikin ja aloitti uuden kierroksen. Vailla syytä juoksi kello kilpajuoksuaan, yksin kuten minäkin. Kiersi kehää, kuten ajatukseni. Pääni sisällä kiersin kehää. Jokainen ajatus johti umpikujaan, piti aloittaa alusta kunnes taas päädyin umpikujaan. Mitä olikaan oven takana? Se puhuu minulle pimeydessä. Kertoo asioita, kertoo mitä minun pitää tehdä. Se pitää seurata. Aina se sama ääni, ei koskaan mikään muu. Sen kuuleminen rauhoittaa minua, tuo rauhaa mieleeni. Se saa minut tekemään asioita, asioita joita en koskaan tekisi. Vastauksia. Se kertoi, että kukaan ei voi olla onnellinen täällä. Kaikki me kuolemme lopulta, saamme tietää totuuden. Luulin joskus olleeni onnellinen. Enään en luule. Se

kertoi minulle, että onni on valeasu. Ei ole olemassa onnea. Ei ole olemassa tunteita, ei ole olemassa mitään. On vain totuus. Minä en ole mitään, kukaan ei ole mitään. Miksi siis vaivautua elämään, miksi kiduttaa itseään täällä. Se kertoo minulle mitä pitää tehdä. Se kertoo minulle asioita. Pimeydessä se puhuu minulle. Kello tikittää. Kaikki ovat mitättömiä, ei ole olemassa mitään. On vain totuus. On vain se, mitä löydän oven takaa. Kiertää kehää. Polkee tyhjää. Kuka minä olen? Kohta saan tietää. Kohta saan tietää oven takana olevan salaisuuden. Ääni minulle sen kertoi, miten oven auki saan. Avain on kädessäni. Kello seinällä lyö tahtia valssilleni. Auki verho, kuun valo tanssii veitsen terällä. Valssia tanssii, kellon säestyksellä. Kuun valon kanssa tanssii kynttilän kuoleva liekki. Kynttilä autuaan tietämätön kuolemastaan on. Kohta tulisi korjaamaan kuin hänet, niin minutkin. Tärykalvoilleni kaikuu tuon minulle rakkaan kellon ihana laulu. Ääni kehrää. Ovi aukeaa niin pian. Ääni johdattaa minua. Johdattaa minua veitsenterällä tanssien. Tanssinko viimeisen valssin? Huuto. Huuto ei lopu. Se huuta, miksei se lopeta jo. **MIKSI SE HUUTAA!** Lopeta lopeta lopeta huudan ilmaan. Huutoni tyhjä kaikuu tyhjille seinille. Se on pääni sisällä, se on pimeydessä, se on kaikkialla. Sen kamala kuvottava sadistinen ääni kuuluu kaikkialla. Se kaikuu kaukaisuudessa, se raivoaa korvani juuressa. Veitsi makaa pöydällä kuolleen kynttilän rinnalla. Rakkaan kellon tikitys hidastunut. Enään ei se laula, ei laula minulle ei. On vain se helvetin ääni. Huuta minulle pääni sisällä. Se vaatii, se käskee, se on vihainen, se on... Miksi ei se jo lopeta. Lopeta, lopeta, lopeta, lopeta hoen lattiallain. Ei lopeta se, ei lopeta. Se tahtoo, että avaan oven. Se vaatii, se pakottaa. Miksi veitsi on taas käsissäni? Hyvä jumala miksi? **LOPETA!** Kello hakkaa viimeisiään, niin minäkin. On aika, aika avata ovi. Kuka minä olen? Pimeällä käytävällä, sitä pitkin kävelen. Pimeää käytävää kävelen. Ei ole valoa tunnelin päässä, ei ole mitään. Pimeyttä sitäkin enemmän. On vain ei-mitään. Käytävää kävelen. Askeleeni kaikuvat päässäni, kuin kellon tikitys. Tik ja tok ja tik ja tok. Minulla on kylmä. On niin kylmä. Tiedä kuinka kauan tätä kirottua käytävää olen kävellyt. Monta tuntia? Päivää? Vuotta kenties? Vai minuuttejako tässä on mennyt. Aika kulkee oudosti täällä. Supinaa seiniltä. Nauraako ne, itkeekö ne. En tiedä. Kävelen kylmyydessä. Tik tok, kello käy askeleiden tahtia. Käytävällä on taulu. Se roikkuu seinällä. Tuo taulu kuvaa hetkeä elämästäni. Ensimmäistä hetkeä maan päällä. Syntymäni. Siinä olen äitini sylissä, isäni hymyilee. Jään katsomaan taula. Se sulaa pois, sulaa pois kuten elämäni sulaa. Toinen taulu käytävällä. Ja lisää, tauluja taulujen perään. Ja lisää tauluja. Muistoja kaikki nuo taulut. Jään katsomaan jokaista. Jokainen tauluista tuo muistoja sisälleni. Jokainen taulu sulaa pois elämästäni. Jokin hyvin outo muljahtelee sisälläni, kun tuijotan lasittuinein silmin elämäni. Jotain mitä en ole tuntenut pitkään aikaan. Ensiaskeleet, ensimmäinen koulupäivä, tanssiaiset, murtunut jalka, koulukiusaajani. Ensirakkaus, ensimmäinen suudelma, illat kavereiden kanssa. Katselen elämäni jokaista hetkeä. Painan jokaisen yksityiskohdan mieleen. Kaikki sulavat pois. Kaikki naamat sulavat pois, jokainen yksityiskohta valuu elämästäni veden lailla kaivoon. Huomaamatta vierähtää poskelleni kyynel. Mikä onkaan tämä tunne joka kuplii sisälläni. Supinaa seinillä. Se huutaa taas. Se palasi, se ei lopettanut. Eikö ole paikkaa jossa se ei minua vainoaisi. Mikä se on. Miksi se huutaa. Miksi se ei lopeta. Sen kalmankuuloinen sihisevä, kuvottava ääni porautuu tärykalvoihini. Ei lopeta. Se ääni ei poistu päästäni. En jaksa enään. On niin kylmä. On vain niin kylmä. En jaksa. Lattialla nyyhkin pois suruani. Se huutaa vieressäni, sisälläni, kaikkialla. Valun pois. Valuin pois kuin muistoni. Valun pois kuin vesi viemäriin. Askeleiden päässä seisoo ovi. Yhä kiinni, aina lukossa. Toisaalla aukeaa arkun kansi. Kello tikittää tahtia valssille.